



Křídla sebepoznání

Ivett K. Kollárová

Křídla sebepoznání

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz



Ivett K. Kollárová
Křídla sebepoznání – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

Křídla
sebepoznání



2026

Ivett K. Kollárová

Křídla sebepoznání





Věnování

Tato sbírka je věnována všem,
kteří mě byť jen zpovzdálí inspirovali,
a těm, kteří při mně stojí.

Obsah

Předmluva.....	11
Křídla sebepoznání	13
Sen o žádosti o ruku	14
Šedivé město	15
Jeskyně	16
Enid.....	18
Copak jsem já Sibyla?	20
Šibenice u Vsetína.....	21
Díl první: Soud	21
Díl druhý: Trest.....	22
Rodná ves.....	23
Krásný žvást	24
Konec mladosti.....	25
Touha po slunci.....	26
Divná	27
Cesta do ráje	28
Stesk po moři	29
Královna květů	30
Stesk po létě.....	31
O staré knize	32
Ulrika.....	33
Babí léto	34
Může to tak být?	35
Uspávanka pro draka	36
Až vyletím.....	37
Červený motýl	38
Dívka s olivínem na šíji.....	39
Dívka s křišťály na šíji	40
Z lásky	41
Jsi se mnou, anděli?	42
Touha po jaře.....	43

Houpy, houpy	44
Poslední uspávanka.....	45
Poslední tanec.....	46
Slunce.....	47
Vzpomínka na sen.....	48
Temnými místy	49
Zrazená.....	50
Jedno ráno	51
Nejen o vysvědčení.....	52
O nemoci duše.....	53
Lásky první.....	54
Zasněžené ráno.....	55
Umíráš.....	56
Fotografie milého	57
Bubáci v hlavě.....	58
Zatímco svět spí.....	59
(P)o úzkosti	60
(P)o smrti	62
Jako jaro.....	63
Ze starých lásek	64
Bloudící pták	65
V barvách se hledám.....	66
Krabička.....	67
Uspávanka pro lvetku	68
Výlet za Sisi	69
Mořská panna	70
Italská vzpomínka	71
Báseň pro život.....	72
Báseň pro Smrt	73
Pohádka o dešťové víle a slunečném králi	74
Dopis z Řecka	75
Maminčiny obavy	76
Měsíční dítě	77
Hraběnka	78
Kometa	79

Zamilovaná vzpomínka	80
Dopis ve verších	81
Stesk po Andělovi	82
Srdce bolavé	83
Stesk po normálu	84
V stínu	85
Meditace	86
Řekněte mi, básníci	88
Milování	89
Po smrti	90
Sen	91
Ulrika von Goethe	92
Modrý motýl	94
Oněgin	95
Elisabeth Rakouská	96
Sen o stáří	97
Bílá labuť	98
Sen o dospělosti	99
Ačkoliv tě ráda mám	100
Ukolébavka z Prahy	101
Spatříš-li růži	102

Předmluva

Pokud jste se podívali na zadní přebal, nebo teprve začínáte číst, asi jste byli překvapeni. Nebojte, opravdu se nejedná o příručku od motivačního kouče, tato básnická sbírka je složená z básní, které jsem během let napsala a které jsem shledala za nejvhodnější k vydání. Je jich poměrně pestrá škála. Jsou tu básně něžné i výbušné, lyrické i epické, smutné, veselé, pohled do mojí duše, skutečné i vymyšlené příběhy.

Proč zrovna Křídla sebepoznání? Jelikož jsem ve věku, kdy se předpokládá, že už sama sebe dobře znám. Nicméně opak je pravdou. Patřím mezi ty – a že jich není málo – kteří stále nemohou najít své místo v tomhle zvláštním, kontrastním světě. Na jedné straně cítím vděčnost, na stranu druhou mám strach o budoucnost, nejen svoji, ale třeba i o budoucnost blízkých a budoucích blízkých.

Hledám, bloudím, zkouším, padám, zvedám se, znovu zkouším a buď znova padám, nebo hurá, došla jsem do cíle. Někdy na několikátý pokus.

Věřím, že nejsem jediná, kdo to takhle má, kdo něco takového zná. A právě proto vznikla Křídla.

Budu moc ráda, když v mé tvorbě naleznete něco vám blízkého, něco, co vás uklidní, potěší nebo i nasadí brouka do hlavy a donutí se zamyslet.

Křídla sebepoznání

Kéž bych mohla roztáhnout křídla,
létat, kam se mi zlíbí,
navštívit slavná sídla
či dostat se k cizímu cíli.

Vlastní býti paní,
co už nemyslí na to, co bylo.
Dost bylo vzpomínání
a výčitek, jak zle se žilo.

Chci lépe neúspěchy snášet,
už neslyšet vnitřní hlas,
který mi nadává do ostud.
Chci ovoce sebelásky sázet,
nevyčítat si pro sebe čas,
pochopená být pro odstup.

Je to sobectví snad,
přání aspoň pocitu svobody?
Konečně v sobě se vyznat
a neříkat si podvody.

Toužím po toleranci své bytosti,
být sama sebou a nevěnovat odsuzujícím pohledům
tolik té své pozornosti,
kterou bych mohla dát svým křidlům.

Sen o žádosti o ruku

Asi je to šílené, že píši o tom zdání,
odpušť mi tenhle popis laskavě.
Kéž se nedopustím Tvého zklamání,
pokusím se ho popsat hravě.

Poštovní holub přinesl list v obálce,
ze zvědavosti otevřela jsem ho.
Psal jsi v něm: „Zdravím Tě v dálce,
posílám něco upřímného.

Tak rozumíme si jako bratři,
dokonce bližší jsme si.
Zřejmě k lásce tohle patří,
že činím tyhle věci.

Myšlenka jedna svádivá,
krásná, ale asi vyděsí Tě.
Chtěl bych, abys byla žena má,
přijala bys jméno mé.

Byli bychom dobří manželé,
lásku bychom k sobě měli.
Šťastni bychom byli neustále,
žili si tak, jak bychom chtěli.“

Šedivé město

V městě šedivém na lavičce v parku
otevřela slečna sešit s verši a rýmy
a přiložila ta slova k malému dárku,
mladého pána seznámila s nimi.

V městě v barvě myšího kožichu,
v místě poslední zeleně,
zlomila poetka svou pýchu
otázkou: Chce tvé srdce mě?

Tenkrát v onom místě, které je zahaleno kouřem šedi,
rozzářila se nebem sluneční záře
při té dlouhé něžné zpovědi,
kdy hleděli si do tváře.

Jeskyně

Ve tmě bloudila dívka dlouze,
s pocity po světle touze,
s přáním konce svojí nouze.

„Už zde jsem dlouhý čas,
kdy uvidím venek zas?
Chci objímat maminku, pohládit sestru,
tátou se vést, být za nevěstu.

Ale koho já bych byla paní –
kde bych našla svého pána,
když zde žádné svítání –
jak bych mohla býti vdaná?

Bloudila dívka dlouhou dobu,
nevěděla, co bude dál,
když vtom narazila na osobu –
muže, co též ji nepoznal.

Hořící svíci držel v dlani,
světlem mířil on na ni.
Dal se do řeči s tou dívkou,
představil se přezdívkou.
„Proč bloudíš zde, bez světla?“
„V krocích jsem se já spletla.

Šla jsem jednou projít se,
nalezla jsem tuhle jeskyni,
zabloudila jsem při prohlídce,
tma mi byla svědkyní,
té změny pláče ze sebelitujícího,
na projevy touhy po uzdravení duše,
touhy po objetí člověka milujícího,
přání vidět a cítit vůni růže.“

„Nevysvobodím tě zcela z tvého prokletí –
nejsem Freudův žák.
Již neplakej, slečno krásná,
nebudeš zde půl století,
volná zas budeš jako pták –
kéž budeš brzo i šťastná.

Chytni mě za ruku, slečno hezká,
společná bude zřejmě naše stezka.
Pojď, pojd', vyvedu tě ven,
ať můžeš splnit si svůj sen.“

Vyvedl tedy Aslan Ayšu z ponurého prostředí,
kde bloudila ona dlouze.
Věnovala tomu zrzkovi vděku objetí,
ve vší počestnosti pouze.

Dali si adresy, aby mohli si psát,
Aslan začal mít Ayšu rád.
A pak i dívka začala cizince milovat,
půvab žití si uvědomovat.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Křídla sebepoznání.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.